

fra Dynen i Halmen. — Men det skal ogsaa blive Løgn, sa'e Mads Madsen!«

Han var standset et Øjeblik, mens han talte, men fortsatte nu atter sin Spaseren med Stokken hængende under den ene Arm og Hænderne stukket i Lommerne.

»Og hvad tænker du nu paa at gøre?« spurgte Jakobe efter nogen Stilhed.

»Ganske simpelt — fortsætte, som jeg begyndte. Agitere, skrive, ringe med Stormklokken, indtil Folket hører. Der maa dog vel engang blive andre at faa i Tale i dette Land end netop Børsrøvere. — Du kan tænke dig, de havde endogsaa den Frækhed at forlange, at jeg skulde gøre Pressejernerne min Opvartning. Hvad siger du til det?«

»Aa — jeg veed ikke.«

»Naa saadan!« — Han standsede paany. — »At skulle antichambrere hos Dyhring og Konsorter. Det vinder dit Bifald, tror jeg.«

Jakobe, der igen havde været fraværende, samlede sig endelig til et overvejet Svar.

»Dersom det kunde blive til Gavn for Foretagendet, — og det vilde det sikkert — hvorfor skulde du saa egentlig ikke kunne gøre det?«

»Og det mener du? Jeg maa sige, du overrasker mig virkelig!«

»Jeg mener overhovedet, at naar man vil tænke paa at skaffe sig Indflydelse — fordi man nu af